Laura Bellini

Наш приватний сезон

Не кожна справжня близькість потребує глядачів

Наш приватний сезон

Не кожна справжня близькість потребує глядачів

Laura Bellini

ROMANS

ISBN: 9788384901878

ALL-IN Rafał Płonkowski

ЗМІСТ

INTRO 4
Розділ 1 - Межі світла..... 11
Розділ 2 - Домовленість без свідків 22
Розділ 3 - За лаштунками тиші 35
Розділ 4 - Поза сценарієм 46
Розділ 5 - Право на відмову 59
Розділ 6 - Там, де закінчується роль..... 71
Розділ 7 - Те, чого не видно на фотографіях 81
Розділ 8 - Місця, куди не дістаються камери 92
Розділ 9 - Ціна одного погляду 104
Розділ 10 - Без жодної ролі..... 116
Розділ 11 - Наші власні правила..... 129
Розділ 12 - Історія, написана за нас 141
Розділ 13 - Межі компромісу..... 151
Розділ 14 - Правда між словами 162
Розділ 15 - Усе, на що ти погодився..... 172
Розділ 16 - Коли мовчання стає вибором..... 184
Розділ 17 - Те, що залишається після тиші 194
Розділ 18 - Рішення, якого не можна скасувати 203
Розділ 19 - Правда має свою ціну..... 213
Розділ 20 - Наш приватний сезон 225

INTRO

У перший день репетицій я вирішила, що протягом наступних восьми тижнів не дозволю жодному чоловікові ускладнити мені життя. Це було розумне, зріле рішення, якого надзвичайно легко дотримуватися, аж поки Доріан Клос не зайшов до костюмерної з моєю сукнею, перекинутою через плече.

— Підозрюю, це належить вам, — сказав він, зупинившись у дверях.

Я підвела очі від швейної машинки. На ньому були темні штани, біла футболка й розстебнута лляна сорочка. Він мав менш ефектний вигляд, ніж на афішах, які вже тиждень висіли вздовж приморської набережної. Зате був значно справжнішим. Зморшка між бровами, неголене підборіддя й те, як обережно він тримав делікатну тканину, зовсім не пасували до ретельно створеного образу зірки.

— Залежить від того, де ви її взяли.

— У коридорі. Вона лежала на скрині з написом «Реквізит».

— У такому разі хтось щойно скоротив мені життя на кілька років.

Я відклала ножиці й підійшла до нього. Сукня із шовкового крепу, яку я готувала для головної акторки, коштувала більше, ніж місячна оренда квартири, яку я винаймала. На щастя, тканина залишилася неушкодженою.

Доріан не віддав її одразу.

— Мені покласти її кудись у безпечне місце?

— Найкраще — мені в руки.

Він ледь усміхнувся й передав мені вішак.

— Габріела Бонк?

— Саме так.

— Доріан Клос.

— Я помітила.

— Сподіваюся, не через сукню.

— Ні. Ваше обличчя висить на шести білбордах між вокзалом і театром.

Він розсміявся, а я пошкодувала, що звернула увагу на його голос. Він був нижчим, ніж в інтерв'ю, трохи хриплуватим, позбавленим тієї відрепетируваної впевненості, яку я знала з екранів. У мене не було часу перевіряти, чи так само він звучить, коли говорить про щось по-справжньому особисте.

Я приїхала до Сопота з конкретним планом. Мала створити костюми для камерної вистави «Останнє літо», проконтролювати прем'єру, отримати гонорар і повернутися до Варшави з портфоліо, яке дозволило б мені відкрити власне ательє. Два роки я відкладала на нього гроші. Уже навіть пригляділа приміщення в Мокотові, а власник погодився почекати до вересня з підписанням договору.

У цьому плані не було місця для роману. Особливо з чоловіком, чиє прізвище становило половину рекламного бюджету вистави.

— Чув, ви відмовилися замінити костюми на ті, що запропонував спонсор, — сказав Доріан.

— Бо я не створюю рекламу, переодягнену в театр.

— Сміліва позиція, зважаючи на те, хто оплачує рахунки.

— Вони платять за мою роботу, а не за моє мовчання.

Якусь мить він розглядав мене. Не так, як чоловіки на професійних вечірках, які намагаються з'ясувати, чи варто запрошувати жінку на келих вина. Він радше здавався людиною, яка перевіряє, чи я справді думаю те, що кажу.

— Добре, — нарешті відповів він. — У такому разі, можливо, ця вистава ще має шанс.

Перш ніж я встигла запитати, що він мав на увазі, з коридору долинув жіночий голос.

— Доріане! Тебе шукають для фотосесії!

Чоловік повернув голову. Саме тоді я побачила, як швидко з його обличчя зникає невимушеність.

— Уже йду, Магдо.

— Не сам. Лена приїхала раніше. Вас хочуть сфотографувати разом на тлі афіші.

У повітрі повисла коротка, незручна тиша.

Доріан знову подивився на мене.

— Побачимося на примірці, пані Габріело.

— Якщо цього разу ви не винесете костюм.

Він вийшов з усмішкою, але його плечі залишалися напруженими.

Я не стала довго розмірковувати над цією зміною. У театрі люди мали власні проблеми, таємниці й домовленості, а я навчилася не втручатися в чужі амбіції. Повернулася до машинки, поправила шов і спробувала зосередитися на роботі.

Не вдалося.

За двадцять хвилин до костюмерної зайшла Магда, фахівчиня з реклами, із телефоном біля вуха й планшетом під пахвою.

— Габрисю, нам потрібен Доріан у тому темно-синьому костюмі. На шістнадцяту. Рекламна фотосесія.

— Темно-синій костюм — сценічний. Іще не завершений.

— Це лише кілька кадрів.

— Учора «кілька кадрів» закінчилися кавою на манжеті.

Магда прикрила мікрофон долонею.

— Ми мусимо продати цю виставу. Люди приїдуть заради Доріана й Лени, а не тому, що хтось гарно пришив підкладку.

Якусь мить я мовчки дивилася на неї. Не тому, що вона мене образила. Радше тому, що вголос сказала те, що я вже давно чула між рядками.

— Саме тому ця підкладка має витримати вісім тижнів вистав, — відповіла я. — Костюм буде готовий до завтрашньої ранкової репетиції.

Магда зітхнула й вийшла, повернувшись до телефонної розмови.

Я сперлася долонями об стільницю. Крізь відчинене вікно долинав запах моря й нагрітого сонцем дерева. Десь унизу техніки пересували елементи декорацій, а чайки кричали так голосно, ніби вимагали власних реплік у виставі.

Я працювала в театрі одинадцять років. Знала, що не була найважливішою людиною в цій будівлі. І не потребувала цього. Хотіла лише, щоб моя робота мала значення навіть тоді, коли згасали фотоспалахи.

Телефон завібрував поруч із машинкою.

Повідомлення від моєї подруги Марти містило фотографію невеликого приміщення з величезним вікном.

«Власник хоче отримати відповідь до кінця серпня. Габрисю, це місце створене для тебе».

Я збільшила фотографію. Уявила власний розкрійний стіл, полиці з тканинами й двері, на яких висіла б табличка з моїм прізвищем. Роками я шила чужі мрії, дозволяючи їм сяяти у світлі прожекторів. Нарешті хотіла створити щось винятково своє.

Я відповіла, що не передумала.

Тієї ж миті хтось постукав у відчинені двері.

На порозі стояв Доріан. Цього разу без сукні, зате з телефоном у руці.

— Можна зайти?

— Якщо ви не принесли чергове побажання рекламного відділу.

— Я приніс прохання від актора, якому завтра потрібно дихати на сцені.

Він показав на піджак, що висів поруч.

— Я приміряв його вранці. Він трохи затісний.

— Цілком можливо. Костюм шили за мірками, які мені надіслали три тижні тому.

— Ви натякаєте, що я погладшав?

— Я натякаю, що для дихання потрібен простір.

Цього разу він розсміявся значно вільніше.

— Отже, я все-таки можу розраховувати на допомогу.

Я підійшла до стійки, зняла піджак і подала йому. Доріан накинув його на плечі, а я стала позаду, щоб перевірити, як лягає тканина. У дзеркалі наші погляди зустрілися.

— Підніміть руки, будь ласка.

Він послухався.

— А тепер?

— Тепер опустіть. Я не збираюся проєктувати вам крила.

— А шкода. Вони могли б знадобитися.

Мої пальці завмерли на шві під його лопаткою. Я не торкалася його шкіри, але раптом до болю гостро усвідомила, наскільки малою була відстань між нами. Від нього пахло свіжовипраною білизною й чимось деревним, ледь відчутним, без нав'язливої солодкавості.

Я прибрала руки.

— Достатньо випустити два сантиметри. Завтра буде зручніше.

Він повернувся до мене.

— Дякую, Габріело.

Уперше він вимовив моє ім'я без прізвища. Це прозвучало природно, наче ми знали одне одного довше, ніж якихось кількадесят хвилин. Мені не сподобалося, наскільки легко ця дрібниця відвернула мою увагу від роботи.

З коридору долинули голоси. Хтось згадав Лену, спільне інтерв'ю й романтичний сюрприз для преси.

Доріан зиркнув у бік дверей.

— У цій костюмерній завжди так спокійно?

— Лише тоді, коли ніхто не знає, що я тут.

— Розумію, чому ви так ретельно це оберігаєте.

Він зняв піджак і обережно подав мені.

На мить здалося, що він збирається сказати щось іще. Натомість відступив, залишивши між нами рівно стільки простору, скільки мені було потрібно, щоб знову відчути себе розсудливою.

— До завтра, Габріело.

— До завтра, Доріане.

Коли він вийшов, я зачинила двері костюмерної, хоча до того вони цілий день залишалися відчиненими.

На екрані телефону чекало нове сповіщення. Офіційна сторінка театру опублікувала фотографію Доріана, який обіймав Лену на тлі афіші. Під світлиною був підпис: «Найгарячіший дует цього літа. Чи переноситься кохання зі сцени в справжнє життя?»

Я подивилася на їхні усмішки, а потім на темно-синій піджак, що лежав на столі.

Мені було тридцять два роки. Я мала власні плани й достатньо досвіду, щоб знати: історії, виставлені на загальний огляд, рідко показують усю правду.

І все ж я досі чула його голос, коли він вимовляв моє ім'я.

Чому ж тоді, стоячи сама в костюмерній із видом на море, я починала бажати, щоб завтра двері знову зачинилися за нами обома?

Розділ 1 - Межі світла

Наступного ранку я з'ясувала, що найскладніше в роботі в театрі — не примхливі актори, не затримки постачань і навіть не костюми, які доводиться підганяти за п'ять хвилин до репетиції. Найскладніше — зберігати професійну байдужість до чоловіка, чий голос пам'ятаєш виразніше, ніж власні сни.

Доріан Клос з'явився на сцені рівно о дев'ятій. Я стояла біля першого ряду крісел із блокнотом і набором зразків тканин, коли він вийшов із-за лаштунків. Розмовляв із режисером, Пйотром Мальцем, і здавався цілковито заглибленим у дискусію. Лише за мить помітив мене в напівтемряві глядацької зали.

Він усміхнувся не одразу.

Спочатку затримав погляд на моєму обличчі, ніби хотів переконатися, що я справді тут. Потім кивнув — стримано, майже непомітно. Я відповіла так само, хоча розумніше було б зосередитися на виправленнях піджака.

— Габріело, ти потрібна мені на сцені! — гукнув Пйотр.

Я піднялася бічними сходами. Декорації зображували вітальню старого будинку біля моря. Дерев'яні віконниці, вицвілий килим, два крісла й величезне вікно, за яким під час вистави мало рухатися світло, що імітувало захід сонця. Усе виглядало затишним, майже приватним. Глядачі мали відчути, ніби підглядають за життям людей, які навіть не здогадуються про їхню присутність.

Іронія цього задуму не вислизнула від мене, коли я побачила Магду, яка стояла біля сцени з фотоапаратом.

— Хочемо зробити кілька фотографій із репетиції, — оголосила вона. — Таких природних. Доріан і Лена разом, трохи близькості, якісь погляди.

— Природних чи постановочних? — запитала я.

Магда поблажливо глянула на мене.

— Це реклама, Габрисю. Тут усе трохи постановочне.

Доріан повернув голову.

— Може, спочатку проведемо репетицію? — спокійно запропонував він.

— Фотографії займуть п'ять хвилин.

— Учора теж мали зайняти стільки.

У його голосі не було роздратування. Саме тому він прозвучав так рішуче.

Пйотр підняв руку.

— Спочатку костюми. Потім реклама. Я не збираюся ставити виставу, яку ніхто не встигне підготувати.

Я відчула вдячність, хоча розуміла, що режисер передусім захищав власний графік.

Доріан підійшов до мене.

— Піджак?

— Готовий. Два сантиметри додаткового простору, як і замовляли.

— Звучить як щось, чого мені останнім часом дуже бракує.

Я уважніше подивилася на нього.

— Простору в плечах?

— Зокрема.

Я не відповіла. Провела його до костюмерної, де чекали решта елементів костюма. Коли він одягав піджак, я повернулася до дзеркала, вдаючи, що перевіряю список виправлень. Доріан помітив мою поведінку, але нічого не сказав.

— Так краще, — промовив він, поворушивши плечима.

— Сядьте, будь ласка.

Він опустився на стілець.

— А тепер?

— Тепер спробуйте встати, не поправляючи одяг.

Він виконав прохання. Піджак лежав як слід.

— Чудово, — констатувала я.

— Уперше чую від вас таке слово.

— Не звикайте.

Якусь мить ми дивилися одне на одного в дзеркалі. Я помітила кілька сивих пасом біля його скронь. На афішах їх не було. Так само як і втоми, що з'являлася навколо його очей, коли він переставав усміхатися.

— Можна вас дещо запитати? — озвався він.

— Залежить від того, що саме.

— Чому ви, власне, погодилися на цю роботу?

Він мене здивував. Більшість акторів запитували про костюми, терміни або можливість дрібних змін. Мало кого цікавило, чому художниця з костюмів опинилася саме в цьому театрі.

— Бо люблю хорошу літературу, складні проєкти й своєчасні перекази грошей.

— Саме в такому порядку?

— Залежить від місяця.

Він усміхнувся.

— А якщо серйозно?

Я завагалася.

— Хочу відкрити власне ательє. Ця вистава — важлива частина мого плану.

— Тобто Сопот для вас лише зупинка.

— Для вас теж, правда?

Він відповів не одразу.

— Я хотів би, щоб він став чимось більшим.

На мить мені здалося, що ця відповідь стосувалася не лише театру. Та саме тоді хтось покликав його на сцену, і він повернувся до дверей.

— Побачимося, Габріело.

Коли він вийшов, я залишилася сама з дивним відчуттям, ніби наша розмова закінчилася на кілька речень раніше, ніж мала.

Об одинадцятій розпочалася репетиція сцени, у якій герой Доріана після багатьох років повертався до родинного дому. Лена, яка грала його колишнє кохання, мала зустріти його так, як зустрічають людину, на повернення якої чекали ціле десятиліття, хоча ніколи не наважувалися в цьому зізнатися.

Я спостерігала із глядацької зали, як Доріан змінюється після перших слів діалогу.

Зникла усмішка, зникла невимушена постава. Залишився чоловік, який стояв на порозі будинку, куди боявся увійти. Він не робив нічого ефектного. Не

підвищував голосу. Достатньо було того, що протягом кількох секунд він не міг поглянути Лені в очі.

— Ти повернувся, — сказала вона.

— Я не знав, чи ще маю на це право.

Я відчула щось, чого не очікувала від такого звичайного обміну репліками.

Річ була не лише в хорошій акторській грі. Доріан мав незвичайну здатність залишати простір для іншої людини. Він не привласнював сцену, хоча легко міг би це зробити. Слухав партнерку так уважно, що кожне її слово, здавалося, справді щось у ньому змінювало.

Коли Пйотр перервав репетицію, Магда негайно підбігла до акторів.

— Прекрасно! Саме таких емоцій нам і потрібно. Я хочу використати це в кампанії.

Доріан провів долонею по обличчю.

— Це була репетиція.

— Тим краще. Справжні емоції продаються найліпше.

Лена розсміялася й поправила волосся.

— Магдо, дай нам хоча б води випити.

— Звичайно. Але потім мені потрібні ви обоє на терасі.

Доріан подивився в мій бік. Я не знала, чи він шукав порятунку, чи просто випадково зустрівся зі мною поглядом. Хай там як, першою відвела очі саме я.

Я не збиралася ставати частиною гри, правил якої не знала.

По обіді Магда знайшла мене в майстерні. Принесла планшет із проєктом рекламних матеріалів.

— Мені потрібна твоя згода на використання костюмів у додатковій фотосесії.

Я переглянула графік. Окрім фотографій із вистави, там була запланована романтична фотосесія Доріана й Лени на пляжі, інтерв'ю про хімію між ними та серія коротких відео, які натякали, що їх пов'язує щось більше, ніж професійна співпраця.

— Це не матеріали про виставу, — сказала я.

— Звичайно, про виставу.

— Ні. Це кампанія, побудована на їхньому приватному житті.

Магда знизала плечима.

— Публіка обожнює такі історії.

— Публіка також обожнює хороше мистецтво. Принаймні я таке чула.

— Габріело, не починай.

Я посунула планшет по столу.

— Я не погоджуюся на використання сценічних костюмів для фотосесії, яка не має нічого спільного з виставою. Можеш замовити окремі образи.

— Це додаткові витрати.

— Тоді внеси їх до бюджету.

Магда кілька секунд дивилася на мене.

— Ти знаєш, що Доріан не має з цим проблем?

— Це його рішення.

— Саме так. Ти повинна поважати рішення інших.

— Поважаю. Тому й очікую того самого.

Коли вона вийшла, я ще якийсь час сиділа нерухомо. Я не любила конфліктів, але ще більше не любила ситуацій, коли хтось намагався представити чужі особисті межі як особисту образу.

Я не помітила, коли Доріан з'явився у дверях.

— Я чув кінець розмови, — сказав він.

Я підвела голову.

— Тоді ви знаєте, що я надзвичайно складна колега.

— Я знаю, що ви не любите, коли хтось ухвалює рішення за вас.

— Доволі поширена риса серед дорослих людей.

Він зайшов усередину, але зупинився біля дверей.

— Магда стверджує, що через мене у вас виникли проблеми.

— У Магди проблеми з бюджетом. У мене проблема з тим, що мою роботу використовують без дозволу.

— Розумію.

— Справді?

— Так.

Він сказав це настільки просто, що я на мить залишилася без аргументів.

— У такому разі нам нема про що говорити.

— Саме тому я й хотів поговорити.

Я відклала кравецьку крейду.

— Слухаю.

Доріан сперся на одвірок.

— Я не збираюся переконувати вас змінити рішення. Просто хочу, щоб ви знали: ця кампанія є частиною

значно більшого зобов'язання. Не всі матеріали залежать від мене.

— Це звучить як дуже елегантний спосіб сказати, що правила встановлює хтось інший.

— Іноді моя робота саме так і виглядає.

— А іноді людина погоджується на правила, про які потім шкодує.

Він не заперечив.

Між нами запала тиша. З коридору долинало цокання підборів і віддалені звуки фортепіано. Доріан дивився на розкладені переді мною ескізи, ніби шукав у них щось простіше за нашу розмову.

— Я не хочу, щоб через мене у вас були неприємності, — сказав він.

— Ви не маєте такої влади над моїм життям.

На його обличчі промайнула тінь усмішки.

— Це добре.

— Чому?

— Бо мені здається, останнім часом мало хто говорить мені щось подібне.

Мені стало його трохи шкода. Не настільки, щоб змінити рішення, але достатньо, щоб помітити людину, приховану за відомим прізвищем.

— Доріане, якщо хочете знати, що я думаю, просто запитайте. Вам не обов'язково посилати Магду.

— Я її не посилав.

— Тим краще.

Він кивнув.

— А якби я хотів запитати про щось, що не стосується костюмів?

Я завмерла.

— Це залежить від того, чи зможе відповідь залишитися між нами.

Він уважно подивився на мене.

— Саме про це я й хотів запитати.

Я не встигла відповісти, бо з коридору долинув голос Пйотра, який просив Доріана повернутися на сцену.

Актор відступив від дверей.

— Ми ще до цього повернемося.

— Я нічого не обіцяла.

— Знаю.

Він вийшов, залишивши по собі запах морського повітря й тривожне відчуття, що ми щойно розпочали розмову, яка не мала виходити за межі професійних справ.

Увечері я затрималася в театрі довше. Мала внести виправлення до сукні Лени й перевірити, чи всі елементи гардероба правильно підписані. Коли закінчила, будівля майже спорожніла. На сцені горіла одна технічна лампа, а крізь прочинені двері тераси долинав шум моря.

Я вийшла надвір із горнятком чаю.

Доріан сидів на сходах, що вели до саду.

— Починаю підозрювати, що ви тут живете, — сказав він.

— Лише до прем'єри.

— А потім?

— Потім повертаюся до власного життя.

— Звучить як план.

— Так і є.

Він подивився на мене знизу вгору.

— Вам подобається знати, що станеться далі?

— Мені подобається мати вплив на те, що станеться далі.

— Це не завжди одне й те саме.

Я сіла на протилежному кінці сходинки, зберігаючи між нами безпечну відстань.

— Здається, ви любите ускладнювати прості речі.

— А ви любите вдавати, що складні речі прості.

Я повернулася до нього.

— Ми знайомі від учора.

— Достатньо довго, щоб дещо помітити.

— Наприклад?

Він уважно мене розглядав.

— Що коли ви нервуєте, то поправляєте речі, які зовсім не потребують виправлення. Що завжди спочатку перевіряєте, чи зручно іншим. І що не любите, коли хтось це помічає.

Я не очікувала такої відповіді.

— А ви надто уважно спостерігаєте за людьми.

— Така робота.

— Тоді не перетворюйте мене на чергову роль.

Його усмішка зникла.

— Не збираюся.

Ми довго мовчали, слухаючи шум хвиль. Мені було тридцять два роки, і я мала достатньо досвіду, щоб знати: взаємне тяжіння ще не привід змінювати плани.

Доріан підвівся першим.

— Добраніч, Габріело.

— Добраніч.

Він на мить зупинився.

— І ще одне. Я не хочу, щоб наші розмови ставали частиною рекламної кампанії.

Я подивилася на нього.

— У такому разі принаймні в одному питанні ми згодні.

Він пішов у бік театру.

Я ще кілька хвилин сиділа, дивлячись на море, що темніло. Уперше відтоді, як приїхала до Сопота, я думала не лише про терміни, витрати й майбутнє ательє.

Я думала про чоловіка, який умів слухати.

І про те, як небезпечно легко було захотіти, щоб він слухав саме мене.

Розділ 2 - Домовленість без свідків

Наступного ранку я знайшла на своєму столі записку, написану характерним, трохи похилим почерком.

«Піджак ідеальний. Дякую. Д.»

У цьому не було нічого незвичайного. Актори іноді залишали подяки, особливо коли костюми переставали тиснути в найневдаліші моменти. Попри це я прочитала повідомлення двічі, перш ніж сховати його під блокнот.

Не тому, що збиралася його зберегти.

Просто не хотіла, щоб Магда побачила записку під час ранкового обходу.

О дев'ятій тридцять Пйотр скликав нараду команди. Я сіла за довгим столом у репетиційній залі поруч із Леною та технічним керівником. Доріан зайняв місце навпроти мене. Більшу частину зустрічі він зосереджувався на сценарії, позначаючи олівцем окремі фрагменти тексту.

— У нас проблема з другою частиною вистави, — оголосив Пйотр. — Перехід між сценами надто довгий, а зміна костюма Доріана займає більше часу, ніж ми передбачали.

— Я можу спростити конструкцію пальта, — сказала я.

— Не хочу, щоб воно виглядало гірше.

— Воно не виглядатиме гірше. Просто буде сконструйоване інакше.

Доріан підвів очі.

— А якщо спробувати змінити спосіб виходу? Замість того щоб іти зі сцени, я міг би залишитися в напівтемряві.

Пйотр насупився.

— Переодягання на очах у публіки?

— Не зовсім. За пересувною перегородкою.

Я почала аналізувати розташування декорацій. Ідея мала сенс, але потребувала ретельного опрацювання. Глядачі не могли побачити випадкового переодягання актора. Перехід мав стати частиною історії.

— Я могла б підготувати багатошаровий костюм, — запропонувала я. — Зовнішнє пальто, під ним жилет і сорочка. Зміна полягала б у знятті одного шару. Нам не знадобилася б перерва.

Пйотр подивився на нас обох.

— Спробуйте вирішити це разом. У вас два дні.

Магда негайно підняла руку.

— Чудово! Можемо зняти матеріал із-за лаштунків. Доріан і Габріела працюють над костюмом, трохи розмов, природна атмосфера.

Я відчула знайому хвилю роздратування.

— Я не погоджуюся на зйомку моєї роботи без попереднього узгодження, — сказала я.

— Габріело, це ж реклама вистави.

— Саме тому її слід планувати.

Доріан відклав олівець.

— Спочатку вирішімо сценічну проблему. Потім визначимо, що можна показувати.

Магда невдоволено глянула на нього.

— Доріане, тобі справді не обов'язково ускладнювати кожну дрібницю.

— Я не ускладнюю. Я визначаю послідовність.

Пйотр завершив дискусію, роздавши оновлений графік. Коли люди почали виходити, Доріан зупинився біля мого стільця.

— У нас два дні, — нагадав він.

— Знаю.

— Із чого почнемо?

— Із того, що ви перестанете називати все проблемою, яку ми повинні вирішувати разом.

Він підняв брови.

— А що це тоді?

— Мій проєкт і ваш костюм.

— Тобто все-таки співпраця.

Я мимоволі усміхнулася.

— За певних умов.

— Слухаю.

Я підвелася, закрила блокнот і подивилася йому просто в очі.

— По-перше, працюємо без камер. По-друге, не обговорюємо наші розмови з рекламним відділом. По-третє, ви не використовуєте своє прізвище, щоб пришвидшувати мої рішення.

Доріан якусь мить розмірковував.

— Домовилися. Але я теж маю умову.

— Яку?

— Ви не сприйматимете кожну мою пропозицію як спробу захопити контроль.

Він мене здивував.

— Я цього не роблю.